

Het sprookje van de kleine dolfijn Müntschi

Er was eens een kleine dolfijn. Zijn ouders noemden hem ‘Müntschi’, omdat hij een langere mond had dan elke andere dolfijn. ‘Müntschi’ betekent ‘kussen’. Toen Müntschi met de andere dolfijnenkinderen wilde spelen, riepen ze: “Ga weg! We willen niet geprikt worden door je puntige mond! En bovendien zie je er anders uit dan wij!” Ze keerden hun staartvinnen naar hem toe en zwommen weg zonder hem.

Grote tranen rolden over de snuit van de kleine dolfijn, waardoor de zee nog zouter werd. Zijn moeder nam hem voorzichtig in haar vinnen en troostte hem: “Wees niet verdrietig, mijn kleine Müntschi! Je bent een hele bijzondere dolfijn! Eens zullen we allemaal heel trots op je zijn.” Maar de kleine dolfijn vertrok uitdagend zijn mond zodat hij er nog scherper uitzag en zei: “Wat heb ik eraan om een bijzondere dolfijn te zijn als de anderen niet met mij willen spelen?”

“Kom, kleine broer”, riep zijn zuster, die Müntschi soms wist op te vrolijken. “Laten we naar opa zwemmen! Hij heeft vast en zeker weer iets nieuws.” De kleine dolfijn hield nog het meest van zijn grootvader, met zijn kalme, heldere stem. Hij wist altijd raad en had ondanks zijn hoge leeftijd nog steeds veel plezier. Elke dag luisterde hij naar het nieuws van radiostation *Nieuwe Dolfijn op de Korte Golf*.

Vandaag leek de humor van grootvader echter te zijn verdwenen. “Alle dolfijnen nog aan toe! Dit is helemaal van de gekke!”, mopperde hij voor zich uit en zijn van ouderdom nog grijzer geworden

rugvin beefde van verontwaardiging. “Wat is er gebeurd, grootvader?”, vroegen de dolfijnkinderen geschrokken, omdat ze hem nog nooit eerder zó hadden meegemaakt. Grootvader maakte eerst maar eens luchtsprong om een beetje te kalmeren. “Zoveel slecht nieuws tegelijk: Wéér zijn er dolfijnen gestrand, wéér zijn ze gedood in drijfnetten en nu ook dit nog... Meer dan 10.000 dolfijnen zijn vrijgelaten om te worden bejaagd. Voor wetenschappelijke doeleinden, zoals mensen dat zeggen.” Een schok van afgrijzen schoot door de dolfijnkinderen, hun huid werd bleek. “Vergeef me, mijn lieverds, je moeder zal me uitschelden dat ik jullie geen sprookjes heb verteld!”

“Maar grootvader,” riep Müntschi, “het doet ook pijn als mensen de oceanen vernietigen! We geloven niet meer in sprookjes!”

“Zozo!”, gromde de oude dolfijn van verbazing, en zijn stem werd weer kalm en helder. “Willen jullie me helpen onze raad van de 12 dolfijnoudsten naar de gemeente te roepen? We moeten iets doen!”

“Ja, grootvader, we helpen graag!” En de kinderen sprongen een gat in de lucht boven het water, op weg tante Philadelphia, de oudste dolfijnvrouw. Zij, en ook de andere raadsleden waren meteen bereid om de kinderen te volgen.

“Als jullie klaar zijn, tel ik tot drie!”, kondigde Philadelphia aan. De zes oudste dolfijnmannen en de zes oudste dolfijnvrouwen hadden zich in een cirkel verzameld. Ze raakten elkaars vinnen aan om samen in de lucht te springen. Van bovenaf ziet de wereld er anders uit: je krijgt een beter overzicht en met dosis frisse zeebries in je hoofd kun je beter denken. En vooral: samen kun je hoger springen! Ondergedompeld in de diepten van de zee, vormden de dolfijnen in het midden van hun cirkel een gedachten-ei en broedden het uit.

Ondertussen zwommen de andere dolfijnen, waaronder Müntschi, rond de raad van de Twaalf Dolfijnoudsten om hen vers zeewater toe te wapperen. Niemand had zin om te kletsen of te zingen, want nu ging het over leven en dood.

Op de derde dag openden de ouderen hun kring om de nieuwste inzichten met hen te delen en een oplossing voor te stellen. Maar deze keer schokten de dolfijnen hulpeloos met de rugvin. Grootvader vatte de inzichten van de Raad samen: “We zien dat het hart van veel, van veel te veel mensen gesloten is. Met hun gesloten harten horen ze niet langer het lied van Liefde en Vrede. Dus worden ze hebzuchtig en oorlogszuchtig. Ze doden ons, ze doden zichzelf! We konden geen oplossing bedenken. Slechts een paar mensen horen ons, zo weinig maar...,” zuchtte grootvader. “Maar de tijd dringt!”

In de beladen stilte van de dolfijnen klonk plotseling een heftig klapperen. Philadelphia was in haar volle lengte overeind gekomen. “Mijn lieverds”, kondigde ze met vastberaden stem aan, “er is maar één uitweg.” Overal stegen luchtballen van verwondering op. Ik zal naar de zandbank gaan en mediteren. Dan zal de godin aan mij verschijnen en ik zal om hulp vragen. Ik zal haar vragen hoe we de mensen weer kunnen bereiken. “De dolfijnen konden het nauwelijks geloven: “Er is nog hoop! Er is nog hoop! Voor de mensen, voor ons!” Grootvader vroeg om kalmte: “Liefste Philadelphia, laat ons weer hopen! Wij danken u. Goede reis, ons zingen zal u vergezellen!”

Met dolle sprongen namen de dolfijnen afscheid van haar.

De volgende drie lange nachten en drie lange dagen leken voor de dolfijnen een eeuwigheid te duren. Philadelphia had intussen de verre zandbank bereikt en bad nu tot de godin.

Uiteindelijk werd de terugkeer van Philadelphia aangekondigd met opgewonden gebabbel van Müntschi en zijn zus. De zee begon te schuimen van de ongeduldige sprongen van alle dolfijnen, iedereen keek uit naar het nieuws. Grootvader vroeg zoals gewoonlijk om stilte en Philadelphia begon haar verslag: "Mijn liefsten! De godin heeft ons verzoek gehoord en antwoord gegeven!" Een beven van de rugvinnen ging door de hele vergadering, allen hielden ze hun adem in. "De godin zegt: ' 's Nachts, wanneer de mensen slapen, verschijnen jullie in hun dromen. Jullie kussen ze en hun hart zal dan opengaan! Ik schenk jullie de gave om in de dromen van mensen te kunnen verschijnen. Eén begint ermee. Dan zullen jullie allemaal de moed hebben om te volgen."

"Ohh," riepen de verbaasde dolfijnen, "Mensen in hun droom kussen! Eén van ons zou moeten beginnen ... Maar wie? Maar wie?"

"I-i-ik!" riep plotseling een heldere, hoge stem. Iedereen draaide zich om in de richting waar het vandaan kwam. "J-j-jij? Müntschi?"

"Ik!", herhaalde de kleine dolfijn en maakte midden in de vergadering een salto. "Ik heb de langste mond en kan dus het beste kussen. Ik bereid de weg naar de harten van de mensen." Onder tranen van emotie omhelsde de moeder haar kleintje: "Ik heb altijd geweten dat je een heel bijzondere dolfijn was!"

"Jaa!" riep de hele vergadering enthousiast, "Aan de slag, Müntschi! Doe het ons voor! Wij komen achter je aan! Wij volgen je!"

Sindsdien gebeurt het dat de mensen in hun dromen gekust worden door dolfijnen. En vandaag zijn er zelfs mensen die niet kunnen wachten om te worden gekust door een echte dolfijn. Als je geluk hebt, word je zelfs gekust door Müntschi.

Want zijn kussen zijn heel lief.

Tekst en foto:

Petra Dobrovolny-Mühlenbach

www.petrasmaerchen.ch

Petra Dobrovolny-Mühlenbach, dr. phil. woont in Zwitserland en werkt al 40 jaar als neuropsycholoog en psychotherapeut. Sinds 2005 schrijft ze sprookjes en schrijft ze muziek voor geluidstherapie. Haar sprookjes zijn positieve toekomstscenario's waarin kinderen de hoofdrol spelen. Het sprookje van de kleine dolfijn werd in 2006 door de UNO gepubliceerd op de website van het Jaar van de Dolfijn. Het is tot nu toe in 12 talen vertaald.

www.petrasmaerchen.ch

www.dolphinkissis.ch

Translation from German into Dutch: Wim Roskam www.akaija.com